



2011 21-1.

Kommunes sprogbrug

En borger klagede til ombudsmanden over en kommunes behandling af flere anmodninger om aktindsigt i kommunens sager om en ejendom i kommunen. Borgerens klage handlede bl.a. om den måde kommunen gennemførte aktindsigten på.

Ombudsmanden mente ikke der var grundlag for at kritisere kommunens behandling af aktindsigtsanmodningerne, men han mente at sprogbrugen i kommunens svar overskred grænserne for god forvaltningsskik.

Herudover udtalte ombudsmanden at han ikke ville anmode kommunen om at indhente oplysninger fra kommunaldirektøren om hans udtalelser om sagen i en lokalavis fordi det ville sætte kommunaldirektøren i en position som kunne medføre selvinkriminering.

(J.nr. 2011-1291-1090)

Min undersøgelse er baseret på fem e-mails af 8., 9., 10., 14. og 15. februar 2011 fra X Kommune til A og kommunaldirektørens udtalelser om sagen i artiklen "Sammenhold mellem politikere og administration i (X) Kommune", bragt i avisen B den 2. februar 2011.

I et brev af 25. februar 2011 bad jeg om kommunens bemærkninger til kommunens sprogbrug i de nævnte e-mails. Jeg bad også kommunen om at forholde sig til om kommunaldirektørens udtalelser i artiklen var i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

Kommunen fremkom efterfølgende med sine bemærkninger til sagen i udtalelser af 15. marts og 14. juni 2011.

Jeg gennemgik derefter kommunens udtalelser og de bilag som kommunen og A havde sendt mig.

21. november 2011

Forvaltningsret

112.2 - 115.3 - 1.4

Ombudsmandens udtalelse

"1. Sprogbrug

Ifølge ombudsmandslovens § 21 skal ombudsmanden ikke blot bedømme om myndigheder eller personer der er omfattet af hans virksomhed, handler i strid med gældende ret, men også om de på anden måde gør sig skyldige i fejl og forsømmelser ved udøvelsen af deres opgaver. Ombudsmanden skal altså også bedømme om de har handlet i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

Ombudsmanden har i en lang række sager lagt til grund at forvaltningen skal optræde på en høflig og hensynsfuld måde over for borgerne. Jeg henviser til Folketingets Ombudsmands beretning for 1983, s. 259, for 1990, s. 162, og for 2000, s. 240. Jeg henviser endvidere til Jens Møller og Jens Olsen, At arbejde i forvaltningen, 3. udgave (2005), s. 210 f, og Jens Olsen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 634 f.

Kravet om at en myndighed skal optræde på en høflig og hensynsfuld måde over for borgerne, gælder ikke kun i de tilfælde hvor borgeren efter myndighedens opfattelse handler på en måde som respekterer normerne for ordentlig omgangsform mellem mennesker. I visse tilfælde kan en borgers optræden over for en myndighed gøre det nødvendigt at myndigheden henstiller til borgeren at anvende en bestemt form ved sine henvendelser. Hvis borgeren f.eks. fremsætter alvorlige, men udokumenterede beskyldninger mod navngivne politikere eller ansatte hos myndigheden, er det berettiget at myndigheden reagerer over for det. Men også i disse tilfælde skal myndigheden efterleve kravet om at optræde på en høflig og hensynsfuld måde over for borgerne.

Kommunen har i udtalelsen af 15. marts 2011 anført at formuleringerne i de ovennævnte e-mails er venlige og præcise, og at den har forsøgt at vejlede dig i forhold til dine aktindsigtsanmodninger. Kommunen betragter sagen som ualmindelig og vanskelig, og formuleringerne er valgt med det formål at gøre det klart for dig at konkrete aktindsigtsanmodninger behandles, men at kommunen ikke kan imødekomme anmodninger om dokumenter som ikke findes. Kommunen har desuden ønsket at gøre det klart for dig at aktindsigtsanmodninger skal udformes på en ordentlig og seriøs facon. Kommunen erkender at det i en sådan sag kan være vanskeligt at følge principperne for god forvaltningsskik.

Efter min opfattelse er der tale om en uhøflig og nedladende tone. Jeg henviser særligt til formuleringer som 'Da De tilsyneladende har svært ved at forstå indholdet i lovgivningen skal jeg endnu en gang tilbyde Dem et møde hvor undertegnede personligt vil forsøge at forklare Dem hvorledes der kan opnås

aktindsigt og hvordan man i øvrigt kommunikerer på en saglig, seriøs og respektfuld facon', og 'Det er med beklagelse, at (X) Kommune modtager endnu en af Deres utallige useriøse henvendelser jf. nedenfor og jeg skal oplyse Dem om at (X) Kommune er uendelig træt af at forholde sig til useriøse og usaglige henvendelser fra Dem i denne og flere andre sager.' (E-mails af 9. og 14. februar 2011).

Jeg er opmærksom på at der er tale om et vanskeligt og langvarigt sagsforløb, og at dine gentagne aktindsigtsanmodninger ifølge kommunen ikke har været ordentlige og seriøse.

Sagens karakter mv. kan imidlertid ikke begrunde en fravigelse af god forvaltningsskiks krav om høflig og hensynsfuld optræden.

Der er således efter min opfattelse tale om en uhøflig og nedladende sprogbrug, og de anvendte formuleringer var ikke nødvendige for at meddele dig at dine aktindsigtsanmodninger kun kan imødekommes hvis de angår dokumenter som findes, og at din sprogbrug ifølge kommunen er for grov og 'useriøs'.

God forvaltningsskiks krav om høflig og hensynsfuld optræden gør sig også gældende i forhold til en myndigheds udtalelser om en borgers sag til f.eks. pressen. Det er min opfattelse at kommunaldirektørens udtalelser i (B-avis)'s artikel af 2. februar 2011 ikke opfylder kravet om høflig og hensynsfuld optræden. Her henviser jeg til udtalelserne om at 'Det er det væsentligste i sagen – alt det efterfølgende er chikane', og 'Det bedste ville være, hvis (A) bragte orden i sine egne forhold. Så skal vi nok holde orden i kommunen'.

Efter min gennemgang af sagen er det min opfattelse at det sprog kommunen har brugt, overskrider grænserne for god forvaltningsskik i henseende til den måde en myndighed bør udtrykke sig over for borgerne.

2. Tavshedspligt

Oplysninger om strafbare forhold

Forvaltningslovens (lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007) § 27, stk. 1, nr. 6, lyder sådan:

'§ 27. Den, der virker inden for den offentlige forvaltning, har tavshedspligt, jf. borgerlig straffelov § 152 og §§ 152 c – 152 f, når en oplysning ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som fortrolig, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, herunder navnlig til:

Nr. 1. (...)

Nr. 2. (...)

Nr. 3. (...)

Nr. 4. (...)

Nr. 5. (...)

Nr. 6. enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske, forhold, (...)'

Bestemmelsen finder anvendelse hvis en oplysning ud fra en konkret vurdering må anses for fortrolig. Jeg henviser til John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer (2001), 3. udgave, s. 522 ff. Her står der i relation til § 27, stk. 1, nr. 6, bl.a. at oplysninger af den karakter der var nævnt i den dagældende bestemmelse i § 28, stk. 1, i forvaltningsloven utvivlsomt vil være omfattet af tavshedspligten. Det drejer sig om oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder om race, religion og hudfarve, om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og strafbare forhold og om helbredsforhold og misbrug af nydelsesmidler og lignende.

(B-avis) skrev i artiklen af 2. februar 2011 bl.a. følgende:

'Da (A) ikke reagerede på kommunens opfordring til at finde en lovlig bopæl, gik sagen til retten.

I maj 2009 fastslog Vestre Landsret, at (A)'s bopæl ikke var lovlig, og han blev pålagt månedlige bøder på 1000 kroner, indtil skurvognene blev flyttet fra grunden.'

Udgangspunktet er at disse oplysninger er omfattet af tavshedspligten efter forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 6, fordi sagen blev afgjort inden for strafferechtsplejens rammer. En videregivelse af den type særligt følsomme personoplysninger fra en offentlig myndighed til f.eks. pressen kan kun foretages på grundlag af samtykke fra den person oplysningerne vedrører. Det vil være tilfældet også selv om oplysningerne vedrører strafbare forhold som er offentligt kendte eller i offentlighedens interesse.

Navne- og adressebeskyttelse

I CPR-lovens (lovbekendtgørelse nr. 878 af 14. september 2009) § 28 står der følgende:

'§ 28. Enhver har ret til ved henvendelse til sin bopælskommune at få navne- og adressebeskyttelse, således at vedkommendes navn og adresse i CPR ikke må videregives til private, jf. dog § 34, § 38, stk. 4, § 42, stk. 3-5, § 43, stk. 1, og § 45. Beskyttelsen bortfalder efter et år, medmindre vedkommende ønsker et tidligere bortfald eller kommunalbestyrelsen finder, at helt særlige forhold berettiger til en beskyttelse for længere tid end ét år.'

En kommunalbestyrelse kan således ikke videregive navne- og adresseoplysninger om en person til private, uanset om der er sket en forudgående identifikation af personen. Jeg henviser til § 42, stk. 1 og 6, i samme lov. Derudover kan en kommunalbestyrelse kun videregive beskyttede navne og adresser i CPR til private der har en retlig interesse i sådanne oplysninger, jf. CPR-lovens § 43, stk. 1. Desuden skal kommunen foretage en høring af den person som der ønskes oplysninger om. Personen har således ret til at fremkomme med bemærkninger til og indvendinger mod at oplysningerne bliver videregivet. Hvis personen har indvendinger som kommunen finder mere tungtvejende end den ovennævnte retlige interesse, kan den ikke videregive oplysningerne.

(B-avis) skrev bl.a. i artiklen af 2. februar 2011:

'Det hele begyndte i 2008, da (X) Kommune modtog anmeldelser fra flere borgere om, at (A) boede fast i to skurvogne på en ubebygget helårsgrund på (Y)-vej i (Z)-by.'

Det fremgår af sagens akter at du i november 2010 flyttede din adresse fra folkeregisteret i (X) Kommune til (Y)-vej. I forbindelse med adresseændringen anmodede du kommunen om navne- og adressebeskyttelse. En videregivelse af dine navne- og adresseoplysninger vil således kun kunne ske hvis der er sket en forudgående identifikation af din person og partshøring i overensstemmelse med lovens §§ 42, stk. 6, og 43, stk. 1.

I udtalelsen af 15. marts 2011 har kommunen anført at det er almindelig kendt (...) at du bor på (Y)-vej 6, og at du har anmeldt flere borgere (...). Kommunen henviser til dit brev af 27. maj 2010 til kommunen om anmeldelse af en ulovligt opstillet beboelseskøretøj på (Y)-vej 6 og til en af kommunens offentlige postlister. Kommunen mener at du har et medansvar for at kommunen kan overholde navne- og adressebeskyttelsen, og at det ikke er foreneligt med den måde du agerer over for kommunen, borgerne og lodsejerne (...).

Min vurdering

Som nævnt ovenfor kan en kommunalbestyrelse kun videregive beskyttede navne- og adresseoplysninger til private der har retlig interesse i sådanne oplysninger, og kun efter der er sket en høring af personen. At en person med navne- og adressebeskyttelse sender en skriftlig anmeldelse til kommunen, kan ikke medføre at navne- og adressebeskyttelsen bortfalder. Derudover er det kommunens opgave at sikre at et system med offentlige postlister administreres i overensstemmelse med CPR-lovens regler om navne- og adressebeskyttelse.

Det som (X) Kommune har anført, kan derfor ikke medføre at kommunen ikke skulle følge disse regler i forhold til dig.

Spørgsmålet er herefter om det er kommunaldirektøren som er kilden til de oplysninger i artiklen af 2. februar 2011 som angår fortrolige forhold.

Kommunen har i udtalelsen af 15. marts 2011 skrevet at det er vanskeligt at fastslå hvilke udtalelser der med sikkerhed kan henføres til kommunaldirektøren. Kommunen henviser til at forholdene i sagen er alment kendte (...) på grund af bl.a. (X) Kommunes størrelse og din egen adfærd over for kommunen, borgere og lodsejere (...). Kommunen bemærker også at du aldrig har bedt om at forblive anonym i dine anmeldelser til kommunen. Kommunen er af den mening at kommunaldirektørens udtalelser til (B-avis) ikke bryder tavshedspligten i forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 6, fordi udtalelserne angik en sag som var almindelig kendt (...) og var i offentlighedens interesse.

Ud fra artiklen og kommunens udtalelse af 15. marts 2001 er det alene muligt at henføre følgende udtalelser i artiklen af 2. februar 2011 til kommunaldirektøren:

' ...

Kommunen agerer ikke politi, men vi må naturligvis reagere på henvendelser fra borgerne.

...

I langt de fleste tilfælde var der tale om lovlig anvendelse, men anmeldelserne kan virke som en slags tak for sidst til (beboerne i X).

...

Vi har en kommunalbestyrelse, som har tilkendegivet, at den ikke ønsker bosætning i beboelsesvogne på ubebyggede helårsgrunde. Derfor er kommunalbestyrelsen og jeg enige om at holde fast i den oprindelige sag om (A)'s ulovlige beboelse på en helårsgrund uden bebyggelse. Det er det væsentligste i sagen – alt det efterfølgende er chikane (...)

Det bedste ville være, hvis (A) bragte orden i sine forhold. Så skal vi nok holde orden i kommunen (...)

Der gælder i den offentlige forvaltning et official- eller undersøgelsesprincip som indebærer at forvaltningen har ansvaret for at de fornødne oplysninger til afgørelse af en foreliggende sag er tilvejebragt, og at forvaltningen har pligt til at kontrollere at de oplysninger der indgår i oplysningsgrundlaget, er korrekte.

En overtrædelse af tavshedspligten i forvaltningslovens § 27 er strafbelagt efter straffelovens § 152 (lovbekendtgørelse nr. 1235 af 26. oktober 2010). Hertil

kommer at det er almindeligt antaget at det i en sag om disciplinærfølgning mod en tjenestemand ikke påhviler en tjenestemand der mistænkes for at have begået et strafbart forhold, at udtale sig om dette forhold. Jeg henviser til Folketingets Ombudsmands beretning for 1990, s. 417 f. Baggrunden for denne regel er det almindelige princip om forbud mod selvinkriminering i straffesager. Dette princip indebærer at en person der er anklaget for en forbrydelse, har ret til ikke at udtale sig om den påståede forbrydelse og til ikke at blive tvunget til at medvirke til at opklare den påståede forbrydelse, jf. Retssikkerhedskommissionens betænkning nr. 1428/2003, s. 65 ff. Jeg henviser endvidere til § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter.

I den foreliggende sag vil det formentlig være vanskeligt for (X) Kommune at opfylde kravene til oplysning af sagen uden at kommunaldirektøren sættes i en position som kan medføre selvinkriminering. På den baggrund har jeg besluttet ikke at anmode kommunen om at indhente oplysninger fra kommunaldirektøren om hvorvidt han har udleveret tavshedsbelagte oplysninger til (B-avis).

Jeg har derfor besluttet ikke at foretage mig mere i forhold til denne del af sagen.”

Sagsfremstilling

I e-mailen af 8. februar 2011 til A skrev kommunaldirektøren bl.a. således:

” ...

Jeg har gennem længere tid fulgt dine mange henvendelser til (X) Kommune i denne og andre sager som du er part i eller udviser interesse for. Det virker på mig som om du har vanskeligt ved at forstå principperne i dansk kommunal forvaltning.”

I en e-mail af 9. februar 2011 til A skrev kommunaldirektøren således:

” ...

Jeg har tidligere bedt Dem henvende Dem til (X) Kommune på en ordentlig og seriøs facon. (X) Kommune vil ikke acceptere Deres useriøse beskyldninger mod undertegnede eller andre på baggrund af at De tilsyneladende ikke klart og tydeligt kan redegøre for hvad De ønsker.

Af det De har fremsendt (se nedenfor) fremgår det ikke at De ønsker aktindsigt i den pågældende sag (...). De anmoder om kopier og redegørelser som ikke findes, det er tidligere oplyst Dem at det ikke er muligt at få aktindsigt i dokumenter, der ikke findes.

Såfremt De ønsker aktindsigt bør De henvende Dem på en saglig og seriøs facon med en klar og tydelig beskrivelse af hvad De ønsker og hvorledes De er part i sagen. I så fald vil (X) Kommune vurdere om De kan tildeles aktindsigt og hvorledes det skal ske.

Undertegnede ønsker ikke at behandle Deres henvendelse af 9.2.2011 se nedenfor som en seriøs anmodning om aktindsigt.

Da De tilsyneladende har svært ved at forstå indholdet i lovgivningen skal jeg endnu en gang tilbyde Dem et møde hvor undertegnede personligt vil forsøge at forklare Dem hvorledes der kan opnås aktindsigt og hvordan man i øvrigt kommunikerer på en saglig, seriøs og respektfuld facon.”

I e-mailen af 10. februar 2011 skrev kommunaldirektøren således:

” ...

De har tilsyneladende meget svært ved at forstå, hvad det er (X) Kommune svarer Dem på. Det er klart og tydeligt beskrevet nedenfor i undertegnede svar til Dem af 9.2.2011, at det forventes at De henvender Dem på en seriøs og ordentlig facon til (X) Kommune.

Såfremt De mener, at nedenstående er en seriøs og ordentlig facon, så har De ikke forstået, hvad der menes med det.

Det er ikke seriøst og ordentligt at skrive '*... som kommunaldirektør (C) har valgt at ignorere, skal undertegnede hermed endnu en gang og med al tydelighed ...*' derfor kan og vil (X) Kommune ikke behandle Deres useriøse henvendelse idet undertegnede på ingen måde har ignoreret Deres henvendelse, derimod har De ikke kunnet formulere Dem seriøst, ordentligt og præcist i forhold til Deres ønske, hvorfor det er vanskeligt at vide hvad De beder om.”

I en e-mail af 14. februar 2011 skrev kommunaldirektøren således:

” ...

Det er med beklagelse, at (X) Kommune modtager endnu en af Deres utallige useriøse henvendelser jf. nedenfor og jeg skal oplyse Dem

om at (X) Kommune er uendelig træt af at forholde sig til useriøse og usaglige henvendelser fra Dem i denne og flere andre sager.

Denne henvendelse er drøftet med Borgmesteren og det er aftalt, at kommunalbestyrelsen ikke vil bruge mere tid på behandling af grundløse anklager mod (X) Kommune eller kommunens ansatte, indtil de verserende sager som rejst af Dem mod (X) Kommune er afsluttet. (X) Kommune henviser til tidligere sager af lignende karakter og vedlægger kommunalbestyrelsens sidste tre behandlinger af tilsvarende sager rejst af Dem.

Jeg skal endnu en gang opfordre Dem til at tage imod tilbuddet om personlig hjælp til udformning af anmodning om aktindsigt på en seriøs og saglig facon.”

I e-mailen af 15. februar 2011 skrev kommunaldirektøren således:

” ...

Det giver næppe meget mening at oplyse, at De kan klage til kommunalbestyrelsen, da det må forventes at De vil få samme svar som det De har fået den 14. februar 2011.”

I artiklen ”Sammenhold mellem politikere og administration i (X) Kommune”, bragt i avisen B den 2. februar 2011, udtalte kommunaldirektøren bl.a.:

”Kommunen agerer ikke politi, men vi må naturligvis reagere på henvendelser fra borgerne, (...).”

”I langt de fleste tilfælde var der tale om lovlig anvendelse, men anmeldelserne kan virke som en slags tak for sidst til (beboerne i X), (...).”

”Vi har en kommunalbestyrelse, som har tilkendegivet, at den ikke ønsker bosætning i beboelsesvogne på ubebyggede helårsgrunde. Derfor er kommunalbestyrelsen og jeg enige om at holde fast i den oprindelige sag om (A)’s ulovlige beboelse på en helårsgrund uden bebyggelse. Det er det væsentligste i sagen – alt det efterfølgende er chikane, (...).”

”Det bedste ville være, hvis (A) bragte orden i sine egne forhold. Så skal vi nok holde orden i kommunen, (...).”

Den 25. februar 2011 bad jeg X Kommune om en udtalelse til det ovenstående. I brevet skrev jeg således:

" ...

Jeg beder om at kommunen i sin udtalelse forholder sig til om kommunens sprogbrug i henvendelserne til (A) er i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

Jeg henviser til kommunens e-mails af 8., 9., 10., 14. og 15. februar 2011 til (A).

Jeg skal derudover bede om kommunens bemærkninger til om kommunaldirektørens udtalelser om sagen i artiklen 'Sammenhold mellem politikere og administration i (X) Kommune', bragt i (B-avis) den 2. februar 2011, er i overensstemmelse med god forvaltningsskik."

I en udtalelse af 15. marts 2011 skrev kommunen bl.a. således:

" ...

Ad 1) vedrørende om kommunens sprogbrug i henvendelserne af 8., 9., 14. og 15. februar 2011 til (A) er i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

(...), (X) Kommune svarer (A) den 8.2. at det ikke er muligt at imødekomme anmodningen om aktindsigt i afgørelser og redegørelser som ikke findes. (X) Kommune kommer til at skrive 'i en sag som ikke findes', her burde have stået i dokumenter som ikke findes. (X) Kommune er selvfølgelig klar over at der findes en sag vedrørende lokalplanforslag (...).

(...), (X) Kommune svarer den 9. februar 2011. (X) Kommune gør opmærksom på, at såfremt (A) ønsker svar på sin henvendelse skal det ske på en ordentlig og seriøs facon. Underforstået, at det ikke er seriøst at skrive kommunaldirektørens løgnagtige svar.

(C) redegør for, at det er korrekt, at der findes en sag, men der findes ikke de omtalte afgørelser og redegørelser.

(C) anmoder om en seriøs og klar og tydelig beskrivelse af hvad der ønskes. Formålet hermed er at kunne leve op til, at alle seriøse og ordentlige henvendelser selvfølgelig besvares. Hvis (X) Kommune vælger at svare på useriøse henvendelser i en nedværdigende tone vil der være stor sandsynlighed for at useriøsiteten eskalerer.

(...), (X) Kommune svarer den 10. februar 2011. 'Det er ikke seriøst og ordentligt at skrive *som kommunaldirektør (C) har valgt at ignore-*

re, skal undertegnede hermed endnu en gang og med al tydelighed ...' derfor kan og vil (X) Kommune ikke behandle Deres useriøse henvendelse idet undertegnede på ingen måde har ignoreret Deres henvendelse, derimod har De [ikke; min antagelse] kunnet formulere Dem seriøst, ordentligt og præcist i.f.t. Deres ønske, hvorfor det er vanskeligt at vide hvad De beder om.'

(C) opstiller en skabelon for hvorledes man uden at lade personlige holdninger til ansatte ved (X) Kommune komme til udtryk kan anmode om aktindsigt. Samtidig tilbydes fortsat hjælp til at udarbejde den ønskede anmodning.

...

(A) mener at der er tale om ren chikane. (X) Kommune mener at dette netop er pointen. Nemlig, at der ikke findes andre krav om formulering af anmodning om aktindsigt jf. forvaltningsloven – end identifikation af sagsnummer. Det er netop det, der er (A)'s problem, at han tilsyneladende har vanskeligt ved at forstå, hvordan en anmodning om aktindsigt skal imødekommes og at man kun kan forvente, at blive tildelt aktindsigt i eksisterende sager og dokumenter, og at det kræves at man er seriøs i sin anmodning.

...

(X) Kommune finder, at sprogbruget i korrespondancen med (A) er venlig og præcis og forsøger at vejlede og tilrettevise (A), således at det bliver lettere for begge parter at sikre præcis kommunikation.

...

(X) Kommune finder jf. ovenstående redegørelse at behandlingen af (A) og sprogbruget i forbindelse med behandlingen er ud fra retningslinjerne for god forvaltningsskik.

(X) Kommune skal dog medgive, at det i en sådan ualmindelig og vanskelig sag kan være vanskeligt at følge principperne for god forvaltningsskik.

...

Ad 2) (X) Kommunes bemærkninger til kommunaldirektørens udtalelser om sagen i artiklen 'Sammenhold mellem politikere og administration i (X) Kommune' den 2.2.2011 er i overensstemmelse med god forvaltningsskik. (...)

...

Kommunaldirektøren anlægger det synspunkt, at der kan svares på de spørgsmål, der omfatter muligheden for at få aktindsigt.

I artiklen skrives der følgende:

'Det hele begyndte i 2008 da (X) Kommune modtog anmeldelser fra flere borgere om, at (A) boede fast i to skurvogne på en ubebygget helårsgrund på (Y)-vej i (Z)-by.'

Det fremgår ikke tydeligt af artiklen om det er (B-avis) eller kommunaldirektøren, der udtaler sig. (X) Kommune vurderer, at det er uden betydning, da det er et faktum, at (A) i 2008 er blevet anmeldt for at opholde sig i to skurvogne på en ubebygget helårsgrund, og at dette forhold ikke er undtaget for retten til aktindsigt og i øvrigt er almindelig kendt (...).

I artiklen skrives der følgende:

'I maj 2009 fastslog Vestre Landsret at (A)'s bopæl ikke var lovlig, og at han blev pålagt månedlige bøder på 1.000 kr., indtil skurvognene blev flyttet fra grunden.'

Det fremgår ikke tydeligt af artiklen, om det er (B-avis) eller kommunaldirektøren, der udtaler sig. At (X) Kommune har vundet en sag ved Vestre Landsret, om at kommunens påbud om at skurvognene skal fjernes, idet de ikke er lovligt placeret er ikke undtaget for retten til aktindsigt såfremt den gøres anonym. Domme kan således være almindelig kendte og det vil ikke være vanskeligt at finde ud af, at en sådan dom omhandler (A) og (Y)-vej 6 (i X Kommune). (X) Kommune har modtaget kopi af dommen fra Vestre Landsret og har forvaltet ud fra den.

...

Det er almindelig kendt (...), at (A) opholder sig på (Y)-vej 6 og at (A) har anmeldt op til hundrede borgere/ejendomme (...) (se bilag 5 og bilag 6) hvor både navn og adresse fremgår af dokument og postliste fra juni 2010.

På den baggrund bliver (A)'s navn og adresse ikke hemmelig (...) fordi (A) vælger at have navne- og adressebeskyttelse. (X) Kommune respekterer selvfølgelig navne- og adressebeskyttelse. (X) Kommune er af den opfattelse at den, der anmoder om en sådan beskyttelse

selv har medansvar for, at det kan følges. (X) Kommune finder ikke, at en navne- og adressebeskyttelse er foreneligt med den måde som (A) agerer overfor kommune, borgere og lodsejere (...).

...

(X) Kommune har ovenfor redegjort for, hvorfor kommunaldirektøren vælger at udtale sig. De udtalelser, der med sikkerhed kan henføres til kommunaldirektøren, har intet med private forhold at gøre. De udtalelser, som (A) tilsyneladende mener, krænker privatliv og ære er alle forhold, som er almindelig kendte (...), dette skyldes bl.a. (A)'s egen adfærd overfor kommune, borgere og lodsejere (...).

...

(X) Kommune finder jf. ovenstående redegørelse ikke, at kommunaldirektør (C) har brudt tavshedspligten ved at udtale sig til (B-avis) om en sag, der er almindelig kendt (...) og i offentlighedens interesse. I det sagen er almindelig kendt på grund af (A)'s egen adfærd overfor kommune, borgere, lodsejere og (B-avis), hvilket gør det vanskeligt, at følge et ønske om navne og adressebeskyttelse.

(...). I et lille samfund, som (X) er det generelt vanskeligt, at sikre anonymitet og det er vanskeligt, at holde sager lukkede idet mange ved alt om hinanden og det man ikke ved, gætter man sig til. Disse forhold gør, at (X) Kommune forsøger at være særlig opmærksom på tavshedspligten. Samtidig hermed skal (X) Kommune varetage borgernes og almenvællets interesser og det er normalt, at (X) Kommune udtaler sig til (B-avis) om åbne sager.

Hvis man som borger ønsker navne og adressebeskyttelse, så bør man overveje om det er den rigtige strategi løbende at anmelde borgere og lodsejere, og klage og stævne (X) Kommune.”